

Het is goed zo...

In dankbare herinnering aan

Door van den Brink-Verriet

echtgenote van

Wim van den Brink †

* Erlecom, 19 maart 1941

† Millingen aan de Rijn, 27 oktober 2023

Hartelijk dank voor al jullie blijken van medeleven.

Marian, *Stan en Madelief, Tygo*

Geert en Erna, *Giel en Lisa, Jelle, Menno en Nadia*

Jacco en Cisca, *Alex en Mariana, Yvet en Mitchel*

Wilfried en Michelle, *Tim en Steffi, Debby en Tim*

“Waar is mam?”

Dat was altijd het eerste wat wij als kind zijnde vroegen als we thuis kwamen. Want mam was de spil van ons gezin. Meestal kregen we het antwoord, ‘mam is achter’ bij de varkens die ze graag verzorgde. Dat deed ze liever dan het huishouden. Rond etenstijd deed ze die twee dingen tegelijk, waardoor de piepers wel eens aanbranden, omdat de varkens voor gingen. Maar we kwamen nooit wat tekort, nee hoor, er was altijd genoeg te eten, ook al zat het vol rond de eettafel in de keuken. Samen met pap heeft ze van de boerderij ons veilige thuis gemaakt, waar we jarenlang op zondagmiddag thuis kwamen voor haar specialiteit, de appeltaart. Jammer genoeg werd alles haar teveel, het boerenleven was èn is een zwaar leven. Vanaf haar 48e levensjaar kon ze niet meer zorgen voor, ze had zelf zorg nodig.

We hebben nog steeds diep respect voor pap, die nooit van haar zijde geweken is en haar op handen gedragen en verzorgd heeft. Veertien jaar lang heeft mam het zonder zijn zorg moeten doen en dat viel haar zwaar. Ze was eenzaam, ondanks alle liefde die Geert, Jacco, Wilfried en Mariana haar, samen met haar negen kleinkinderen, gaven. Ze heeft op haar manier haar best gedaan, maar uiteindelijk de strijd op moeten geven. We hopen dat ze nu rust gevonden heeft.

“Waar is mam?”

We hoeven het niet meer te vragen,
we zijn haar kwijt.

Ze zit in ons hart voor altijd.